

Дудник Н.С., Просяник Н.В., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ДЕРЖАВ У СФЕРІ МІЖНАРОДНОГО ПОВІТРЯНОГО ПРАВА

Вагомий вплив для сьогодення мають процеси інтеграції, що безпосередньо пов'язані з державами, які взяли на себе зобов'язання у сфері міжнародного повітряного права з урахуванням суверенних прав держав та їх економічних інтересів.

Існування держав і необхідність у їх взаємодії зумовили об'єктивну потребу регулювати відносини між ними правовими засобами. Серед науковців та практиків, які присвятили свої праці питанням міжнародного повітряного права, можна окремо зазначити Є.М. Аметистова, М.В. Буроменського, В.Г. Буткевича, Р.С. Гаваладзе, В.Н. Денисова, В.І. Євінтова, І.І. Лукашука, А.С. Мацко, М.О. Раскалей та ін. Водночас більшість наукових досліджень, що проводилися, були спрямовані на аналіз окремих питань та етапів розвитку міжнародного повітряного права. Проте питання зобов'язань у міжнародному повітряному праві в умовах сьогодення потребує окремої уваги, оскільки його врегулювання безпосередньо впливає на подальший розвиток держави в цілому [3, с. 26].

Серед основних міжнародних зобов'язань держав у галузі забезпечення виконання діяльності у повітряному просторі на національному рівні, тобто у межах державної території найбільш вагомим значення набуває розробка політики, правил і положень, щодо вирішення питань, що виникають під час користування повітряним простором, з їх відповідним правовим регулюванням та системою організаційних заходів, спрямованих на забезпечення виконання взятих на себе міжнародних зобов'язань відповідно до прийнятого політичного курсу.

Україні належить повний та виключний суверенітет над повітряним простором, який є частиною її території. Використання повітряного простору відбувається за допомогою спеціального режиму, який потребує на сьогодні певного впорядкування та узгодження з міжнародними нормами. За останні декілька років Україна почала прискореними темпами рухатись у напрямі інтеграції з європейськими державами, у тому числі це стосується такої суспільно важливої галузі, як транспортна, зокрема авіаційна [2, с. 9]. Але на сьогодні транспортна система України не повною мірою готова до забезпечення перевезень у великих обсягах насамперед через недостатній розвиток нормативно-правової бази і

низький інвестиційний потенціал транспортно-дорожнього комплексу, внаслідок чого збільшується зношеність технічних засобів, погіршується їх структура, не забезпечується належна безпека руху, зростає негативний вплив діяльності транспорту на навколишнє природне середовище та здоров'я.

Безперечно, загальний стан кожної конкретної держави, який охоплює її географічне розташування, розмір території, внутрішню, зовнішню політику та рівень національного розвитку тощо, має суттєвий вплив на стан та подальший розвиток авіаційної галузі, а отже і на виконання зобов'язань держави у сфері міжнародного повітряного права [2, с. 11].

Бурхливий розвиток повітряного права України як незалежної держави розпочинається з 1993 р., тобто з часу прийняття Повітряного кодексу України. Проте відтоді відбулося чимало подій. Наприклад, Україна стала членом Європейської конференції цивільної авіації, членом Європейської організації з безпеки аеронавігації, стала кандидатом у члени об'єднаних авіаційних влад тощо. Такий стан безперечно вимагав внесення відповідних змін до законодавства у галузі авіації з метою належного виконання взятих на себе зобов'язань. В результаті цього 19 травня 2011 року було прийнято новий Повітряний кодекс України [1].

Водночас забезпечення ефективного процесу імплементації норм міжнародного права у внутрішньому законодавстві держави є запорукою ефективності співробітництва, в даному випадку України із зарубіжними державами взагалі.

Імплементація норм міжнародного повітряного права на національному рівні повинна бути спрямована на забезпечення безпеки як національних, так і міжнародних польотів, дотримання міжнародних вимог щодо повітряного транспорту, який використовується у міжнародному сполученні, загальну регламентацію діяльності у повітряному просторі тощо. Держава повинна спрямувати свої зусилля на те, щоб забезпечити створення умов для успішного розвитку повітряної галузі [3, с. 27].

Отже, для створення умов, які б не тільки відповідали основним зобов'язанням держави у сфері міжнародного повітряного права, а й сприяли підвищенню конкурентоспроможності національних авіаперевізників та експедиторів на міжнародних і внутрішньому ринках авіатранспортних послуг, необхідно формувати єдине правове поле діяльності підприємств транспорту з урахуванням міжнародних норм, уніфікуючи національні правові норми з міжнародним транспортним правом щодо перевезень, приєднавши Україну до ряду міжнародних конвенцій та багатосторонніх угод, а також визначивши ефективний механізм входження в міжнародні транспортні організації та активної участі в їх діяльності.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

2. Козловський А.А. Розвиток концепції повітряного права України: історія та сучасність / А.А. Козловський, З.І. Боярська // Юридичний вісник. – 2016. – № 3. – С. 8-12.

3. Раскалей М.О. Особливості імплементації міжнародних договорів у внутрішній правопорядок у галузі повітряного права України / М.О. Раскалей // Віче. – 2015. – № 22. – С. 25-28.

УДК 347.739 (342.6)(043.2)

Жарко А.В., студентка,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Загрішева Н.В., старший викладач

ПЕРСПЕКТИВИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ В УКРАЇНІ

Протягом декількох років в Україні досить активно обговорюється стан виконання судових рішень. Статистичні дані про стан виконання в Україні судових рішень, на жаль, є невтішними. Більше ніж половина рішень, які набули законної сили, так і залишаються невиконаними. Щодо причин появи такого явища то це: неефективна побудова роботи державної виконавчої служби, панування агресивного бюрократизму, значне навантаження на державних виконавців, і низький рівень оплати праці, що зумовлює дефіцит кваліфікованих кадрів в органах Державної виконавчої служби, і недосконалість чинного законодавства тощо. Тому постало питання реформування виконавчої служби у тому числі й шляхом запровадження інституту приватних виконавців.

На початку червня 2016 року Верховною Радою України було прийнято два закони – «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та ЗУ «Про виконавче провадження», відповідно до яких запроваджується інститут приватних виконавців в Україні, визначається їх правовий статус, врегульовується процедура набуття та зупинення права на здійснення відповідної діяльності, визначаються особливості їх фінансового забезпечення тощо.

Так, відповідно до статті 16 ЗУ «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» - приватним виконавцем може бути громадянин України, уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, встановленому законом. Приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності [2].

Також проаналізувавши ЗУ «Про виконавче провадження», можна